

[Hølge Larsen.]

bestemmelse virke helt uoverskuelig. Det vil bevirke, mener jeg, at Foreningen af Arbejdsledere i Danmark vil være afskåret fra at føre forhandlinger på sine medlemmers vegne, hvis en regel om, at det udelukkende er den mest omfattende organisation, der skal forhandle, bliver gennemført. Arbejdsledernes organisation kan naturligvis aldrig blive den mest omfattende; det ligger i sagens natur.

Venstres og de konservatives ændring til § 10, der jo prøver at definere, hvilke overordnede funktionærer en arbejdsgiver kan kræve holdt uden for en kollektiv overenskomst, er efter min mening heller ikke acceptabel, hvad jeg i øvrigt gjorde opmærksom på allerede i foråret, da vi havde forslaget til behandling. Denne bestemmelse er alt for ubestemt og vil virke vilkårligt. Den vil, så vidt jeg kan se, slå bestående organisationsformer på funktionærområdet i stykker. Det gælder, så vidt jeg kan se, sådanne organisationer som fællesrepræsentationen for danske arbejdsledere og også bankfunktionærernes forening.

Det ærede medlem hr. Henry Christensen holdt jo en meget lang og næsten personlig bevæget og somme tider også anklagende tale til mig som repræsentant for det radikale venstre. Ordføreren for det konservative folkeparti, det ærede medlem hr. Ninn-Hansen, var ikke nær så anklagende, stillede sig derimod meget forventningsfuldt til, hvad jeg ville sige, når jeg nu skulle behandle venstres og de konservatives ændring til § 10.

Jeg må sige, at den opmærksomhed, der er vist mig, ville have rørt mig dybt på funktionærernes vegne, hvis jeg ikke vidste, at det er ganske andre ting end funktionærinteresser, der er baggrunden for denne dybe interesse for mig og min stilling.

Det er rigtigt, som der er gjort opmærksom på af både det ærede medlem hr. Ninn-Hansen og det ærede medlem hr. Henry Christensen, at mit parti har sympati for at foretage en anden afgrænsning i § 10 i forhold til de overordnede funktionærer; det har vi aldrig lagt skjul på, men vi må også erkende, at indtil dato har vi ikke været i stand til at finde den rette afgrænsning, og jeg kan altså konstatere, at venstre og de konservative heller ikke har været det. Og

hvorfor har vi ikke været det? Ja, jeg kan ikke svare på venstres og de konservatives vegne, men jeg kan svare for mit eget partis vedkommende. Vi må gøre os klart, at en lovgivning på dette område medfører indgreb på så mange andre områder af arbejdsmarkedet, at en meget grundig gennemarbejdelse af problemerne er nødvendig, før man træffer en eventuel beslutning om, hvordan loven skal ændres på dette område. Vi har ikke fundet løsningen endnu; VK-forslaget betegner ingen løsning, og jeg vil derfor gerne som noget, der kan overvejes i udvalget, nævne den tanke, om ikke det er rimeligt, før man overhovedet kan tage reel stilling til hele dette problem, at få det drøftet igennem i et udvalg, hvor samtlige arbejdsmarkedets organisationer er repræsenteret. Det er jo nemlig et problem, som griber ind i bestående overenskomster og bestående fagretlige regler langt uden for funktionærområdet. Derfor tror jeg ikke, man kan løse dette, hvis ikke det løses i sammenhæng med alle de andre problemer, og det må efter min opfattelse forudsætte, at vi får en sådan meget grundig udvalgsbehandling af alle de problemer, der knytter sig dertil.

Til slut vil jeg gerne gøre et par mere principielle betragtninger. For det første vedrørende lovens afgrænsning af funktionærbegrebet. Det er jo ingen snæver og lukket afgrænsning, hvad udviklingen i antallet af ansatte, der hører ind under lovens bestemmelser, klart viser. Der var for 15 år siden ca. 200.000 under funktionærlovens bestemmelser, i dag er tallet vel nær ved 400.000. Det udelukker naturligvis ikke, at man kan overveje, om afgrænsningen er rigtig, men jeg tror, det kræver en meget videregående undersøgelse af udviklingen både herhjemme og i udlandet, før man er i stand til at afgøre det. Endelig er der et synspunkt, som bør komme med ind også. Det er dette, at funktionærloven jo er en lov, der skal sikre funktionærstanden retligt og socialt; og at der er behov for en sådan lov, det ved vi, fordi funktionærstanden er så uensartet og den enkelte funktionær ofte vil stå svagt i forhold til arbejdsgivere. Men man skal så også passe på ikke — om jeg må bruge udtrykket — at udvande funktionærbegrebet, så man svækker formålet med lovgivningen.